

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Ловеч, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

при участието на секретаря В.А ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА Търговско дело № 20214300900071 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, съобрази:

Производството е по чл.498, ал.3 от КЗ.

–

Съдът е сезиран с искова молба от П. ИВ. Т. , ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адв. С. П. Т. против ЗД"Евроинс" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от Й. Ц. – председател на СД и ЕВГ. ИГН. – изп.директор.

Твърди, че на 03.07.2017г., около 03,30 часа, на път 60082, километър 1+900, в посока към с. Церковски, докато Н.В. И. пътувал като пътник и седял на предна дясна седалка в лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Туарег“, с рег. № *****, управляван от В. Н. Ив., при разминаване с насрещно движещ се товарен автомобил, водачът на лекия автомобил не могъл да възприеме паркирания на пътното платно в неговата лента за движение товарен автомобил марка „Волво“, модел „Ф 440“, с рег.№ *****, ведно с прикачено към него полуремарке, собственост на фирма „Формула - 2“ ЕООД, с водач П.К.К.. Въпреки предприетото от водача И. поведение, чрез въздействие върху спирачната система и опит да избегне удара в товарния автомобил, последвал такъв, като реализирал ПТП, в

резултат на което Н.В. И. починал на място. Основно причина за смъртта му е тежкия травматичен шок, дължащ се основно на тежка контузия на белите дробове, както и на черепно-мозъчната травма със субарахноидалния кръвоизлив.

Изтъква противоправност на поведението на водача на товарен автомобил марка „Волво“, изразяващо се в паркиране на товарния автомобил на пътното платно на 02.07.2017 г., около 22.00 часа, без да вземе необходимите мерки за обозначаване на превозното средство със светлини или знаци, като паркираното превозно средство заемало почти цялата дясна лента в посока към с. Церковски и се намирало на около 40 сантиметра от разделителната линия. В района нямало улично осветление.

Твърди, че във връзка със случая е образувано досъдебно производство, по което като обвиняем е привлечен водачът на товарния автомобил марка „Волво“ П.К.. Въз основа на внесен в Окръжен съд Бургас обвинителен акт и образувано НОХД № 677/2020г. по описа на същия, с присъда от 28.07.2020 г., влязла в законна сила на 29.04.2021г., подсъдимият П.К. е признат за виновен в извършено от него престъпление по чл. 343 ал.1, б.„Б“, вр. с чл. 342, ал.1 от НК за причиняване смъртта на Н.В. И. при управление на МПС.

Изтъква, че починалият при ПТП е неин син, като двамата са се намирали в изключително близки отношения и са живели заедно. Акцентираща, че претърпените от нея неимуществени вреди в следствие на преживяната загуба на дете, съпътствана от болки и страдания, ще продължават до смъртта ѝ. Той е бил на такава възраст, когато следва да подпомага родителя си, да дели с него радост и скърби, да носи радост в живота му.

Посочва, че е отправила писмена застрахователна претенция, като уведомила застрахователно дружество „Евроинс“ АД. В получения отговор от застрахователното дружество, ответникът е приел претенцията за основателна, определил да бъде изплатено застрахователно обезщетение в размер на 80 000.00 лв., която сума е преведена по банкова сметка на ищеца. Заявява, че не е съгласна с така определения размер на изплатеното от застрахователя обезщетение. Счита за справедлив размер на обезщетението сумата от 180 000.00 лв.

Като основание за предявения иск срещу застрахователя посочва наличие на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена за товарен автомобил марка „Волво“, с рег.№ *****, полица №

BG/07/116002085854, валидна до 06.08.2017 г. и правен интерес от предявяване на иска - несъгласие с размера на определеното обезщетение.

Моли, съда да постанови решение, с което да осъди ЗД "ЕВРОИНС" АД, ЕИК ***** да ѝ заплати сумата от 100 000.00 лв. дължимо обезщетение за претърпените неимуществени вреди, настъпили вследствие от застрахователното събитие (ПТП) от 03.07.2017 г., явяваща се като разлика между търсения общ размер от 180 000.00 лева и платените от ответника преди завеждане на делото 80 000.00 лева, ведно със законна лихва от деня на предявяване на иска до окончателното заплащане, както и направените по делото разноски.

В срока по чл. 367, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответното „Застрахователно дружество ЕВРОИНС" АД, чрез юрисконсулт С.К.. В него изразява становище, че искът е допустим, но неоснователен.

Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между „ЗД ЕВРОИНС" АД и собственика на товарен автомобил марка „Волво“, модел „ФХ 440“, с прикачено към него полуремарке с рег.№ *** , валидна към датата на ПТП - 03.07.2017 г.**

Оспорва размера на претендираните неимуществени вреди като изтъква, че утвърдената съдебна практика въвежда два кумулативни критерия, които следва да бъдат налице за определяне на лицата, имащи право на обезщетение за неимуществени вреди – единият е с оглед родството или близостта на лицата, а вторият с оглед връзката между пострадалото лице и лицето, претендиращо обезщетение. Изтъква, че нямат право на обезщетение за неимуществени вреди близки на починалия при непозволено увреждане, които са били в лоши лични отношения, защото е явно, че същите не понасят неимуществени вреди. Цитира задължителна съдебна практика.

Позовава се на ТР 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС с оглед правилното прилагане на закона. В него е указано, че за неимуществени вреди следва да бъдат обезщетявани само най – близките на пострадалия в случай на неговата смърт, но само при положение, че е налице доказана особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му сериозни неимуществени вреди. По смисъла на соченото тълкувателно решение следва да бъде доказана изключително дълбока привързаност, духовна и емоционална близост между починалото лице и претендиращият застрахователно обезщетение, което представлява изключение от обичайната такава при подобен род взаимоотношения. В тази връзка изтъква, че със съдебно решение от 16.02.1993 г. на ***ския районен съд по гр. д. № 600/ 1992 г., е прекратен брака между ищцата П.Т. – майка на починалия и В. Н. Ив. – баща на починалия, като родителските права върху общото им дете Н.В. И. са предоставени на бащата, който сам е поел грижите за сина си. Твърди се,**

че ищцата не е полагала грижи за сина си, спряла да живее с него в едно населено място и в едно домакинство, още когато пострадалият Н. И. е бил на две години и пет месеца. Не е полагала битови и финансови грижи за сина си, като това продължило до датата на ПТП – 03.07.2017 г. Посочва, че единствената опора и подкрепа в живота на починалия е бил неговият баща. Не оспорва, че ищцата попада в кръга на лицата, материално легитимирани да търсят обезщетение за претърпени неимуществени вреди, но липсват доказателства за наличието на духовна връзка между ищцата и нейния син.

На следващо място оспорва размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, като счита, че същото е прекомерно. Не омаловажава твърдените от ищцата болки и страдания, техния вид, степен и интензитет, но те не оправдават претендирания размер от още 100 000.00 лв., извън заплатеното от ответника обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер от 80 000.00 лв. От друга страна счита, че исканото обезщетение не кореспондира със социално-икономическата конюктура в страната, лимитите на застрахователното обезщетение към датата на ПТП, като присъждането му в пълен размер би нарушило принципа на справедливостта.

На последно място излага доводи за неоснователност на претенцията по акцесорния иск за лихва, както и за разноски по делото.

В срока по чл.372 от ГПК от ищеца не е постъпила допълнителна искова молба.

В съдебно заседание ищцата, чрез пълномощника си адв.Т., поддържа предявените иски претенции. Подробни съображения излага в представената писмена защита.

Ответникът редовно призован за съдебните заседания не изпраща представител. В постъпилата по делото молба вх. № 471/24.01.2022 г. чрез упълномощения процесуален представител юрисконсулт С.К. изразява становище за неоснователност и недоказаност на ищцовите претенции. Претендира присъждането на разноски съгласно представения списък по чл.80 от ГПК.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От представеното удостоверение за наследници изх. № 137/26.07.2017 г. на с.Беляковец, Община Велико Търново е видно, че след смъртта си на 03.07.2017 г. Н.В. И. е оставил за свои наследници по закон П. ИВ. Т. – майка и В. Н. Ив. – баща.

С влязла в сила на 29.04.2021 г. присъда по НОХД № 677/2020 г. по

описа на ОС – Бургас, подсъдимият П.К.К. от гр. *****, ЕГН *****, е признат за виновен в това, че на 2 срещу 3 юли 2017 г. на път № 60082, километър 1+900 м, в посока с.Венец – с.Церковски, общ.Карнобат, обл.Бургас, при управление на МПС - влекач „Волво ФХ 440“ с рег. № ***** с полуремарке с рег. № *****, нарушил правилата за движение по чл.94, ал.2 и чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на Н.В. И., ЕГН ***** – престъпление по чл.343, ал.1, б“в“, предл. първо, вр. чл.342, ал.1, предл.трето от НК, вр. чл.94, ал.2 и чл.98, ал.1, т.1 и вр. чл.58а, ал.1 от НК и осъден на една година и шест месеца лишаване от свобода, като изпълнението на наказанието на осн. чл.66 от НК е отложено за срок от 3 години.

С решение от 16.02.1993 г. по гр.д. № 600/1992 г. на Районен съд ***** е прекратен гражданския брак на В. Н. Ив. от гр.***** ЕГН ***** и П. ИВ. Т. от гр.*****, ЕГН *****, сключен с акт № 53/05.03.1990 г. на ОбС – ***** поради дълбоко и непоправимо разстройство без да се третира въпроса за вината. С решението е утвърдено постигнатото между съпрузите споразумение, с което родителските права върху роденото от брака дете Н., род. на 18.08.1990 г. се предоставят на бащата В. Н. Ив., като майката П. ИВ. Т. ще има право на лични контакти с детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца, както и да го взима при себе си един месец в годината, като това време не съвпада с отпуската на бащата. При невъзможност майката да осъществи контакта с детето през посочените дни, тя ще има право да стори това през съответните дни на следващата седмица. Страните са се споразумели майката П. ИВ. Т. да заплаща на малолетното си дете Н. чрез неговия баща и законен представител В. Н. Ив. по 135 лв. месечна издръжка, начиная от влизане на решението в сила до настъпването на законна причина за нейното изменяване или прекратяване, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска.

По делото са представени доказателства за предявена застрахователна претенция от ищцата, чрез адв. С.Т., до ЗД „Евроинс“ АД за изплащане на застрахователно обезщетение в размер на 200 000 лв. за неимуществени вреди - болки и страдания, вследствие на настъпилото ПТП, при което е починал синът ѝ Н.В. И..

С уведомително писмо изх.№ 4561/1//10.07.2021 г., ответното

дружество е отговорило на ищцата, че във връзка с настъпило застрахователно събитие на 03.07.2017 г. и предявена застрахователна претенция, щета № 1500110788, „ЗД Евроинс“ АД е определило да ѝ бъде изплатено застрахователно обезщетение в размер на 80 000.00 лв. по предоставена от нея лична банкова сметка.

Страните не оспорват съществуването на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между ответното дружество и собственика на товарен автомобил марка „Волво FX 440“ с рег. № ***** с прикачено към него полуремарке с рег. № ***** към датата на настъпване на ПТП - **03.07.2017 г., както и изплащането от ответника на сумата в размер на 80 000 лв., представляваща определено застрахователно обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди вследствие смъртта на пострадалия Н.В. И..**

За установяване на претърпените от ищцата болки и страдания, по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на посочените от страните свидетели Р.К., Т.М., В.И., В.В. и В.П..

В показанията си св.В. Н. Ив., който е бивш съпруг на ищцата и баща на пострадалия Н. И. излага, че бракът му с П. е прекратен от съда през 1993 г., след като тя напуснала семейството. Уточнява, че когато тя напуснала дома им, Н. бил на около година. След развода родителските права били предоставени на него, както се споразумели. Твърди, че в отглеждането на Н. му помагала неговата майка, както и жената, с която живее на съпружески начала и от която има син В.. След официалния развод, докато завърши колежа във Велико Търново, ищцата е идвала около десет пъти да види Н., като през цялото време не е плащала издръжка. Не може да каже, че двамата не са се виждали и след като му купил автомобил, той ходел по-често при нея. Излага, че до смъртта на Н. живеел със семейството си във Велико Търново, а след това се преместили във Варна.

Свидетелят В. В. Ив., който е брат на Н., но от жената, с която баща му В.Н. живее на съпружески начала, излага, че Н. живеел заедно с него, баща му, майка му и баба му, които се грижили за тях. От Н. знаел, че много рядко си комуникира с майка си. Твърди за един случай, когато двамата били на гости на П. в ***** . Ходили, защото Н. искал да поддържа контакт със

сестра си, която е дете от брака на ищцата с друг мъж. Не знае П. да е давала пари за издръжката на Н., не е споделял и за отношението му към нея. Свидетелят си спомня, че за две години се виждали веднъж, не знае ищцата да е звъняла на Н. и да се е интересувала от неговия живот. В трудни житейски ситуации Н. се е обръщал към баща си, към него и майка му и всичко е обсъждано в къщи.

В показанията си св.Р.К. и св.Т.М., които познават ищцата отдавна и поддържат контакт с нея твърдят, че П. все още не е преживяла смъртта на сина си, изпаднала в шок, станала тъжна и затворена, отчуждила се от колеги и приятели, не идвала на банкети и сбирки по повод рождени дни на колегите. Св.М. сочи, че не знае да има здравословни проблеми, но и двете излагат, че се променила психически. Св.К. си спомня, че докато Н. бил по-малък, ходили да търсят подаръци за рождения му ден, за нова година също му изпращала подаръци, пари и търсела контакт с него. И двете свидетелки твърдят, че след като Н. взел шофьорска книжка идвал по-често в *****, защото пътувал много. Св.М. излага, че П. ходила постоянно да вижда Н. в ***** а от време на време го взимала и при себе си. Нито една от двете свидетелки не знае, дали П. е пращала ежемесечни суми на сина си и дали го е подпомагала финансово. На св.К. ищцата е споделяла, че Н. е студент, че има приятелка и даже говорили за годеж.

Св.В.П. живее с ищцата на съпругески начала от 26 години и двамата имат общо дете. Излага, че П. се е развела с първия си съпруг през 1993 год., а синът ѝ Н. живеел заедно с баща си в с.Беляковец до гр.Велико Търново. Твърди, че ходили всеки месец, дори два пъти да вижда Н.. Когато бил на работа, тя ходила сама с автобуса и се срещала с него в село до ***** където имала приятелка. През ваканциите го взимала да стои по 2-3 дена при тях, а през лятото се е случвало и по седмица. Сочи, че през цялото време не е имало увеличение на издръжката и тя е плащала по 135 лв. Н. завършил в гр.Велико Търново, а след това колеж в Свищов. Тъй като имали частен бизнес и фирмата се занимавала с алкохол, след като направил 18 години и когато пътувал до с.Златна Панега и гр.*****, Н. идвал да ги види, тъй като се занимавал с дистрибуция. Когато баща му се обадил, че е починал при катастрофа, П. била в болницата в Плевен. Той я взел и отишли на другия ден да го погребат в с.Беляковец. Излага, че П. преживяла много тежко смъртта на сина си, затворила се в себе си, а две години подред през лятната ваканция

се усамотявала в къщата им в с.Златна Панега. И в момента ходят на гроба му всяка година на рождения му ден. Когато ходили да взимат Н. и си отидат по техния край, П. му купувала дрешка, шоколади, сладкиши, давала му някой лев, а когато го оставят плачела в колата. Твърди, че през лятото бащата на Н. го карал в къщата в гр.Созопол са майка си и другите му братя, без да предупреждава да не идват.

При така приетите за установени факти, съдът намира следното от правна страна:

В случая съгласно приложимата по делото разпоредба на чл. 498, ал. 3, предл.4 КЗ, увреденото лице може да предяви претенцията си за изплащане пред съда, ако не е съгласно с размера на изплатеното обезщетение. Допустимостта на прекия иск на увреденото лице при настъпване на застрахователно събитие в тази хипотеза е обвързана от предявяване на претенция за плащане пред застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, доброволно плащане в определения от закона срок на определеното от ответника обезщетение и несъгласие на увреденото лице с изплатеното обезщетение.

При проверка на предпоставките, обуславящи правото на иск, съдът дължи самостоятелна проверка както на общите условия, от които зависи съществуването на правото на иск, така и на допълнителните предпоставки - в случая несъгласие на увреденото лице с размера на изплатеното обезщетение. Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ.

Страните по делото не оспорват съществуването на валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между ответното дружество и собственика на товарен автомобил марка „Волво ФХ 440“ с рег. № ***** с прикачено към него полуремарке с рег. № ***** към датата на настъпване на ПТП - **03.07.2017 г.** Противоправното деяние се доказва от представената влязла сила присъда по НОХД № 677/2020 г. по описа на ОС – Бургас. Не се спори и относно причинната връзка между станалото на 03.07.2017 г. ПТП и настъпилата смърт на Н.В. И.. Вината на деликвента е безспорно установена с

влязла в сила присъда по наказателното дело, която съгласно чл. 300 ГПК е задължителна за гражданския съд по въпросите извършено ли е деянието, противоправно ли е то и виновен ли е деецът, т. е. налице е деликт.

Не е спорно, че ищцата е материално легитимирана да получи обезщетение за неимуществени вреди, тъй като е майка на починалия в резултат на ПТП Н. И., който факт се установява от представеното удостоверение за наследници изх. № 137/26.07.2017 г. на с.Беляковец, Община Велико Търново

В процесния случай ищцата претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от факта на настъпилата смърт на сина ѝ Н.В. И. в размер на сумата 100 000.00 лв., представляваща разлика между търсения общ размер от 180 000.00 лв. и платените от ответника преди завеждане на делото 80 000.00 лв.

Безспорно ищцата попада в кръга на най-близките на пострадалия съгласно Постановление № 4/25.05.1961 г. на Пленума на ВС, което разрешение е прието и в ТР № 1/2016 г. от 21.06.2018 г. по т.д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС. Като майка на пострадалия Н. И. тя се ползва с право на обезщетение за неимуществени вреди, тъй като поради естеството на съществувала житейска връзка е логично да се предполага, че в продължителен период от време търпи значителни по степен морални болки и страдания от загубата му. В мотивите на цитираното ТР № 1/2016 г. от 21.06.2018 г. по т.д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС е указано, че правото на най-близките да получат обезщетение не е абсолютно и не може да бъде реализирано, ако претендиращият обезщетение не докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди, което е справедливо да бъдат обезщетени съгласно чл.52 от ЗЗД.

Съдебният състав счита, че в хода на процеса останаха недоказани твърденията на ищцата, че е живяла в един дом с пострадалия, делили са радости и скърби, като и че са имали изключително близки отношения. От представените по делото писмени доказателства и показанията на св. В.И. – баща на пострадалия и В.В. – брат на Н. И., на които съдът дава вяра като непосредствени, обективни и незаинтересовани от изхода на спора се установява, че след развода на В.И. с ищцата през 1993 г. и от най-ранна детска възраст грижи за отглеждането и възпитанието на пострадалия е

полагал неговия баща, на когото са били предоставени родителските права, като помощ са му оказвали неговата майка и жената, с която съжителствал на съпружески начала. В показанията си свидетелите излагат, че за помощ и подкрепа в трудни житейски ситуации Н. се е обръщал винаги към баща си и неговото семейство, с което до смъртта си живеел в гр.Велико Търново. Свидетелят В.И. твърди, че след официалния развод и докато завърши колежа във Велико Търново, ищцата е идвала около десет пъти да види Н., като през цялото време не е плащала издръжка. Не отрича, че след като му купил автомобил, той ходел по-често при нея. В показанията си св.В.В. излага, че от Н. знаел, че много рядко си комуникира с майка си и споделя за един случай, когато двамата били на гости на П. в *****, защото Н. искал да поддържа контакт със сестра си, която е дете от брака на ищцата с друг мъж. В показанията си св.Р.К. и св.Т.М., твърдят, че след смъртта на сина си П. изпаднала в шок, станала тъжна и затворена, променила се психически, не идвала на банкети и сбирки по повод рождени дни на колегите. Свидетелките не знаят дали ищцата е плащала издръжка на сина си, като св.К. излага, че докато Н. бил по-малък, ходили да търсят подаръци за рождения му ден, за нова година също му изпращала подаръци и пари. Показанията на св.В.П., който живее на съпружески начала с ищцата и е заинтересован от изхода на спора, съдът кредитира само относно изложените факти, че П. е преживяла много тежко смъртта на сина си, затворила се в себе си, две години подред през лятната ваканция се усамотявала в къщата им в с.Златна Панега, а в момента ходят на гроба му всяка година на рождения му ден.

При тези доказателства съдът не може да направи извод, че между ищцата и пострадалия е съществувала трайна и дълбока емоционална връзка, духовна близост и взаимна подкрепа. Житейски логично е внезапната загубата на дете на тази възраст да предизвика стрес и негативни емоции във всяка майка. Събраните по делото доказателства обаче не подкрепят изключителни по интензитет болки и страдания от неговата смърт предвид съществувалата през годините между тях връзка, изразявала се в периодични срещи и не излизаща извън обичайната майка и дете. Двамата не са живели в едно домакинство, не са поддържали постоянно контакти, а починалият от малък живеел в друго населено място с баща си.

Поради изложените съображения съдебният състав счита, че липсва основание за присъждане на по-висок размер на обезщетение на ищцата за

претърпени неимуществени вреди от смъртта на Н. И. над платената от застрахователя сума от 80 000.00 лв. Този размер е адекватен с оглед претърпените от нея болки и страдания и отговаря на принципа на справедливостта и социално-икономическите условия на живот в страната към 2017 г., което мотивира съда да отхвърли предявения от ищцата иск като неоснователен и недоказан.

При този изход на процеса и на основание чл.78, ал.3 от ГПК П. ИВ. Т. следва да бъде осъдена да заплати на ответника направените по делото разноски в размер на сумата 70.00 лв. депозит за свидетел и 450.00 лв. юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 ГПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения от П. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адв. С. П. Т., съдебен адрес: гр.***** против ЗД"Евроинс" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, иск с правно основание чл.498, ал.3, вр.чл.432, ал.1 от КЗ да бъде осъдено Застрахователно дружество "Евроинс" АД, ЕИК ***** да й заплати сумата от 100 000.00 лв. обезщетение за претърпените неимуществени вреди, настъпили вследствие от застрахователното събитие - ПТП от 03.07.2017 г., явяваща се като разлика между търсения общ размер от 180 000.00 лв. и платените от ответника преди завеждане на делото 80 000.00 лв., ведно със законна лихва от деня на предявяване на иска до окончателното заплащане.

ОСЪЖДА П. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на Застрахователно дружество "Евроинс" АД, ЕИК *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК направените по делото разноски в размер на сумата 70.00 лв. депозит за свидетел и 450.00 лв. юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред АС – Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____